

Hyperrealisme en verbeelding lopen door elkaar in de tableaux vivants van de jonge Nederlandse kunstenaar-fotograaf **Dirk Hardy**.

Door Jeroen Bos

NET ECHT

'Vivarium, Episode 4, Cinema Il Sogno: La Luna' (2020). Hardy bouwt en ensceeneert alle voorstellingen zelf. Het maken ervan duurt maanden.

'Episode 8, The Wheel' (2021). Hardy kreeg het idee voor zijn project 'Vivarium' toen hij in Hoek van Holland een verkoper van tickets voor trampolines treurig in zijn hokje zag zitten.

Dit is een kettinggrendel uit Liverpool. Ze verkopen kaartjes voor een draaimolen. Het is zijn 65ste verjaardag. Je ziet de taart staan. Zij wilde de verjaardag graag vieren. Hij niet. Je ziet dat hij er slecht aan toe is. Dit wordt misschien wel zijn laatste jaar. Niet iets om te vieren, vindt hij.'

Als Dirk Hardy (32) vertelt over zijn fotomontage *Episode 8, The Wheel* zou je hem nog veel meer over dit intrigerende echtpaar willen vragen. Hoe heten ze? Waarom doen ze dit werk? Zijn ze gelukkig samen? Is hij echt zo'n fan van Liverpool FC als het sjaaltje om zijn nek suggereert? En hoe heeft Hardy deze mensen leren kennen?

Alleen, deze mensen bestaan niet. Eris geen draaimolen en het hokje waarin ze zitten om hun tickets te verkopen staat in werkelijkheid in Hardy's Haagse atelier. Hij heeft het zelf getimmerd, beschilderd en aangekleed. Alles is ontsproten aan zijn fantasie.

Maar toch, ze lijken zo echt. Hardy lacht bij die constatering. 'Al twijfel je maar een fractie van een seconde, dan heb ik mijn doel bereikt. Ik wil de kijker uitnodigen in mijn geconstrueerde werelden een diepere betekenis te ontdekken.'

Achter een venster

Hardy speelt een geraffineerd spel met waarheid en fantasie. Hij trekt alles uit de kast om hyperrealistische fotowerken te maken. Elke episode uit zijn project *Vivarium* bestaat uit een voorstelling achter een venster. En dat mag je letterlijk nemen: de foto's zitten niet in een lijst, maar in een echt raamkozijn, compleet met glas.

Het trompe-l'oeil-effect wordt nog vergroot doordat in sommige vensters zelfs een uitsparing in het glas is gemaakt, waar het geld en de kaartjes doorheen kunnen worden geschoven. De foto's hangen in een

'Vivarium Episode 3, Achilles' (2019). Het ticketloket bij een VOC-schommelboot.

lichtbak, waardoor je nog meer de illusie hebt dat je een ruimte in kijkt. Ook de schaal van de foto's, een op een, versterkt dat gevoel.

Het gevaar van deze techniek is dat-ie als een gimmick wordt gezien. Hardy is de eerste om dat te beamen, om daar meteen aan toe te voegen dat zijn tableaux vivants wat hem betreft geen trucje zijn. Daarvoor zijn ze te gelaagd. 'Elk werk vertelt een eigen verhaal', legt hij uit, en ieder detail in de voorstelling heeft een plek in dat verhaal.

Als voorbeeld noemt hij de hoofdrolspeler uit *Episode 4*, de somber ogende eigenaar van de Italiaanse bioscoop *Il Sogno (De Droom)*, die kaartjes voor films verkoopt. 'Hij is niet wie hij wil zijn', vertelt Hardy. 'Kijk maar naar zijn nagels, waar de nagellak niet helemaal af is geveegd. Hij vlucht in films om zichzelf te kunnen zijn.'

'Ik kan me voorstellen dat iemand dat in eerste instantie niet ziet', zegt Hardy. 'Daarom geef ik bij de werken een geschreven tekst met een korte uiteenzetting. Maar ik zie het ook als een speurtocht, waarbij de kijker op zoek gaat naar de clues die ik in het werk heb verstopt. De uitkomst daarvan is misschien wel heel anders dan wat ik had bedacht.' □

&

TENTOONSTELLING

Alle acht episodes van *Vivarium* en nog veel meer werk van Dirk Hardy zijn nu te zien in het net geopende museum *Moya*, in Oosterhout (Noord-Brabant). Het museum richt zich op jonge kunstenaars.